

faaar i Samklang med Regjeringen, og derfor maa vi undskylde Dem, at De ikke kunne forstaa, at det kan tage lidt Tid for Flertallet at overveie Forslag, som, selv om de se nogenlunde uskyldige ud, dog ere udgaaede fra en Kilde, som man ikke er overbevist om, er af den Besskaffenhed, man kunde ønske, udgaaede fra Mænd med en politisk Opfattelse, der er aldeles forskjellig fra Flertallets. Jeg siger derfor, at hvis det kom dertil, at det Flertal, der ved Afstemningen afgjor de enkelte Vædringsforslag, havde en Regjering, til hvilken det nærede Lillid, og om hvilken det vidste, at selv om den i adskillige Spørgsmaal havde en anden Anskuelse end Flertallet, levedes den dog i sin Virksomhed og i sin Forberedelse af Lovforslagene hovedsagelig af de samme Hensyn som Flertallet, saa vilde Flertallet naturligvis ikke have den Anledning, som det nu har, til at gaa i det Enkelte ved sine Undersøgelser af Forslagene; men man vilde tage en Mængde Ting blot paa den Lillid, man havde til Regjeringen, Ting, som det nu koster Tid at undersøge. Jeg forlanger dog ikke, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgfreds (Wille) skal forstaa denne Betragtning; thi han har aldrig været stillet, saaledes som vi paa denne Side af Salen heldigvis have været stillede, — jeg siger heldigvis, fordi vi af den Grund have været nødt til at bruge vore Kræfter. Min Betragtning gjælder ikke alene Finantsloven, men om saadanne konstitutionelle Forhold, som dem, jeg har fildret, kunde komme til Stede, vilde det aabenbares paa samtlige Arbeider, der foretages her indenfor Rigsdagens Mure. Derfor kan jeg af mit fulde Hjerte sige: Saa ligesom den høitærede Finantsminister. For vor Friskhed under Arbeidet i Rigsdagens Sale og for Rigsdags-samlingens Varighed vilde der vore heldige Frufter frem af en saadan lykkelig Overensstemmelse mellem Regjeringen og Represetationen, som nu — med den høitærede Ministers Ønske — savnes.

Finantsministeren: Dette Sidste skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Mine Udtalelser gjaldt Forholdene, som de ere, og det er min Overbevisning, at ogsaa under de nuværende Forhold vilde Finantslovsforslaget uden Overanstrengelse for Nogen og med en fuldkommen nysigtig Undersøgelse af Alt kunne vore klart prøvet meget tidligere, saaledes at det kunde komme betydelig tidligere ind i Landstinget, end det gjør nu. Grunden til, at jeg blev nødt til at gjøre en Indsigelse — thi det var ikke for den nys fremsatte Bemærknings Skyld, at jeg begjærede Ordet — var den, at den ærede Ordfører fremsatte den Paastand, at Finantslovsforslaget altid var kommet i paaende Tid ind til Landstinget. Jeg skal ikke sige min Mening herom, men jeg vil dog sige,

at der er ikke Mange i det andet Thing, der dele den ærede Ordførers Opfattelse.

Timestad: Jeg vil blot bemærke, at jeg vel ingenlunde kan vore enig med den ærede Ordfører i, at det skulde bero paa Finantsudvalget, om det ønskede at tage et Forslag under Behandling eller ikke; men selv om jeg vilde gaa ind derpaa, maa jeg i alt Fald hævde, at det, om Finantsudvalget ønsker at tage et Forslag under Forhandling eller ikke, kan først vise sig, naar Finantsudvalget bliver sammenkaldt for at tage Beslutning i saa Henseende. Det er det, der ikke er stet, og som vi anke over.

Ordføreren: Jeg vil kun sige, at man selvfølgelig til Syvende og Sidst kommer til at lade Finantsudvalget tage sin Beslutning i saa Henseende; naar det een Gang er nedsat, maa man finde sig i, hvorledes det handler; til næste Aar kunne de Herrer jo vælge et andet.

Dinesen: Maa jeg blot gjøre den korte Bemærkning, at Finantsudvalget slet ikke har havt Leilighed til at tage Beslutning om, hvorvidt denne Sag skulde forhandles i Udvalget eller ikke. (Ordføreren: Der har aldrig foreligget noget Ønske derom!) Det forholder sig ikke saa; der stete paa flere Finantsudvalgsmedlemmers Begne Henvendelse til Udvalgets Formand med Ønske om, at der maatte blive sammenkaldt et Møde, men han oplyste os ikke om, at Forholdene ikke tillode det (Afbrydelse af Berg). Saa, den ærede Ordfører synes ikke om de Væbreidelser, der rettes mod ham fra mig og fra flere Andre; det kan nok vore; men jeg nærer imidlertid ikke mindste Lovl om, at jo disse Væklagelser gjøre deres Virkning, og som Exempel derpaa skal jeg anføre, at i Dag havde Finantsudvalget, uagtet der var mindre Anledning dertil, dog Leilighed til og Forholdene tillode at holde Møde om de Vædringsforslag, der vare stillede til 3die Behandling.

Ordføreren: Jeg vil kun bemærke, at det jo er en Selvsølge, at man forhandlede et æret Medlems Forslag til 3die Behandling, da han paa en meget loyal Maade havde medvirket til, at vi kunde stille vore Vædringsforslag, uden at han i rette Tid kunde saae stillet sit eget. At det ærede Medlem udtaler sine Væklagelser, kan Ingen forbyde ham, men jeg siger kun, at hvad enten han udtaler dem eller ikke, kjende vi jo nok hans Sindelag.